

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **REZIDENCE ŠATLAVA, s.r.o.**, se sídlem v Hradci Králové, Dlouhá 101, zast. Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem v Hradci Králové, Dlouhá 103, proti **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové) v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 12. září 2012, čj. 5506/12-1500-608960, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její

odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“), o žádosti o vrácení přeplatku.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o započtení DPH ze dne 25. 1. 2008 byla dotčenými stranami předložena vědomě a s převedením nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), který vznikl žalobkyni oproti daňové povinnosti na téže dani u společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., obě zúčastněné strany počítaly. Úmysl společností žalobkyně a TERRITORY ESTATES, a.s., vzájemně započíst daňovou povinnost na DPH, vyjádřený v této žádosti, je vysloven v kupní smlouvě na prodej nemovitostí Dlouhá č.p. 101-103, Hradec Králové, uzavřené dne 11. 10. 2007. Protože se jedná o soukromoprávní vztah obou společností jako smluvních stran, správce daně do tohoto vztahu nevstupuje. Ve skutečnosti tato dohoda představuje převedení částky přeplatku na DPH vzniklé žalobkyni v důsledku vyměření nadměrného odpočtu na daňovou povinnost společnosti TERRITORY ESTATES, a.s. Záměr převést přeplatek, resp. nadměrný odpočet, u žalobkyně oproti daňové povinnosti na DPH u společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., byl prokazatelně projednán se správcem daně, resp. tehdejším ředitelem Finančního úřadu v Hradci Králové Ing. J. V. a to dle listiny označená jako „Posouzení platby daní DPH pro bankovní účel – úvěr“ ze dne 16. 8. 2007, kterou vyhotovila jednatelka společnosti Účetnictví 2+1, s.r.o., Ing. A. M. Tato listina je součástí složky listin souvisejících se žádostí o úvěr od Československé obchodní banky, a.s. Žalobkyně touto listinou doložila způsob úhrady části kupní ceny nemovitostí Dlouhá č.p. 101-103, Hradec Králové. Správce daně tuto listinu získal v rámci součinnosti s Policií České republiky, které dokument poskytl bankovní ústav. Potvrzení skutečnosti, že toto jednání proběhlo, plyne z usnesení Policie ČR ze dne 30. 03. 2012 vydaného pod čj. KRPH-647365/TČ-2011-050080, konkrétně z popisu vyjádření Ing. V. na str. 3 tohoto usnesení, a ze závěru úředního záznamu z místního šetření provedeného u společnosti TERRITORY ESTATES, a.s. Jednání Ing. M. s tehdejším ředitelem Finančního úřadu v Hradci Králové Ing. V. potvrdil i Ing. arch. T. V. (místopředseda představenstva TERRITORY ESTATES a.s.) v podaném vysvětlení na Policii ČR dne 3. 11. 2011.

Žalovaný konstatoval, že přestože lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu podle § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) je 30 dnů ode dne jeho vyměření, žalobkyně nárokovala na správci daně jeho vrácení až po třech letech, na hranici obecné tříleté promlčecí lhůty. Jediným úkonem žalobkyně ve vztahu k nadměrnému odpočtu za 4. čtvrtletí roku 2007, který vychází z předloženého správního spisu, je žádost o započtení DPH ze dne 25. 1. 2008. K tomu žalovaný zmínil tvrzení bývalého jednatele žalobkyně Ing. L. V. vyjádřená během svědecké výpovědi dne 15. 3. 2012. Žalovaný zdůraznil, že podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), sám daňový subjekt nese odpovědnost za věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost svého účetnictví i tehdy, jestliže jeho vedení svěří jiné osobě. Na jeho účetnictví se pohlíží, jako by jej vedl sám. Tvrzení bývalého jednatele, který ve funkci statutárního orgánu působil

více než dva roky po vzniku požadovaného nadměrného odpočtu, proto žalovaný hodnotil jako nedůvodná, protože byl podle § 135 zákona č. 513/1991, obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jako jednatel během této doby za vedení účetnictví odpovědný a této odpovědnosti se nezbavuje dle § 5 odst. 2 zákona o účetnictví odkazem na skutečnost, že je jeho účetnictví vedeno externí účetní.

Rovněž společnost TERRITORY ESTATES, a.s., která v souvisejícím přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007 vykazala, jak žalovaný dále uvedl, vlastní daňovou povinnost ve výši 16 198 133 Kč, se vůči správci daně chovala tak, že reálně došlo k zápočtu této vlastní daňové povinnosti s přeplatkem plátce. Možnost, že by daňový subjekt TERRITORY ESTATES, a.s., vykazoval na DPH vysoký nedoplatek, popřel její místopředseda představenstva Ing. arch. T. V. ve vysvětlení na Policii ČR. O tom, že žádost o započtení DPH ze dne 25. 1. 2008 byla podána s vědomím obou společností, svědčí rovněž platba, jež společnost TERRITORY ESTATE, a.s., poukázala správci daně na svůj osobní daňový účet daně z přidané hodnoty dne 29. 5. 2008. Částka ve výši 348 350 Kč koresponduje s tehdejšími stavem a pohyby na osobním daňovém účtu společnosti a nikoliv se sumou odpovídající přiznané povinnosti na DPH.

Žalovaný shrnul, že přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2007 společnost TERRITORY ESTATES, a.s., vykazala roční obrát ve výši těsně přesahující 1 mil Kč, dále základ daně 953 tis. Kč a daň 228 720 Kč. V rozvaze ke dni 27. 2. 2008 se v aktivech nacházely především pohledávky v sumě cca 8,8 mil. Kč a majetek v úhrnu 2,8 mil. Kč, těžištěm pasiv pak byly vedle základního kapitálu a ostatních kapitálových fondů (4,4 mil. Kč) závazky z obchodních vztahů téměř 5,3 mil Kč. V této rozvaze ke dni 27. 2. 2008 pak byla vykazána výše daňových závazků vůči státu pouze v sumě 126 tis. Kč, z čehož je zřejmé, že DPH z titulu prodeje předmětné nemovitosti dle kupní smlouvy se zde chybně vůbec nepromítl. Tento závazek vycházel zejména z vlastní daňové povinnosti za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2007 (cca 182 000 Kč). Dle poznatků správce daně však měl být závazek daňového subjektu TERRITORY ESTATES, a.s., vůči správci daně ke konci roku 2007 mnohem vyšší, a to především z titulu prodeje předmětné nemovitosti žalobkyni, z něhož byl plátce povinen odvést DPH ve výši 16 227 495 Kč. Tento údaj se (po zahrnutí všech zdanitelných plnění za období) následně podstatně podílel na vlastní daňové povinnosti v částce 16 198 133 Kč, kterou plátce TERRITORY ESTATES, a.s., vykázal v lednu 2008 v podaném přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007. Tato vlastní daňová povinnost na DPH, resp. celková suma daňového závazku společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., vůči správci daně, by měla v zásadě zrcadlově odpovídat nadměrnému odpočtu, resp. celkové částce daňové pohledávky žalobkyně vůči správci daně. Dle názoru žalovaného společnost TERRITORY ESTATES, a.s., akceptovala zápočet DPH a nevykazovala žádný závazek vůči správci daně. Pokud by k převedení nadměrného odpočtu na DPH žalobkyně na základě žádosti ze dne 25. 1. 2008 oproti daňové povinnosti společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., nedošlo, správce daně by u druhé jmenované společnosti evidoval několikamilionový nedoplatek. Čestné prohlášení bývalého jednatele žalobkyně Ing. L. V., které bylo správci daně dne

18. 4. 2011, působí rozporuplně, protože popřením žádosti o započtení ze dne 25. 1. 2008 připouští existenci mnohamilionového nedoplatku u společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., u níž od 28. 8. 2008 působí ve funkci jednatele.

Žalovaný dále podotkl, že z šetření Policie ČR vyplynulo, že žádost o převedení přeplatku ze dne 25. 1. 2008 byla správci daně podána s vědomím obou zúčastněných společností. Policejní orgán došel k závěru, že se nepodařilo prokázat, že současný jednatel žalobkyně o předmětné žádosti věděl. Naproti tomu policejní orgán došel k závěru o nepravosti a účelovosti čestného prohlášení Ing. L. V. ze dne 14. 04. 2011, jehož vydáním však nebyla naplněna skutková podstata některého z trestných činů. V závěru žalovaný konstatoval, že ust. § 64 odst. 4 ZSDP uvádí, že vyhoví-li správce daně plně žádosti o vrácení přeplatku, nemusí sdělovat daňovému dlužníkovi výsledek vyřízení jeho žádosti, pokud o to není v žádosti výslovně požádáno. Protože žalobkyně v předmětné žádosti o sdělení výsledku nepožádala, nepostupoval správce daně v rozporu se zákonem, pokud ji o převedení vratitelného přeplatku neinformoval.

V podané žalobě žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zamítnutím své žádosti o vrácení daňového přeplatku a dané rozhodnutí označila za nezákonné, neboť žalovaný i správce daně porušili dle jeho názoru ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když neposuzovali každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Žalobkyně měla především zato, že žalovaný nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav projednávané věci. Ačkoliv žalobkyně setrvale namítala podvrh listiny označené jako žádost o započtení DPH ze dne 25. 1. 2008 s poukazem na to, že osoby, které údajně měly vyhotovit předmětnou listinu, tak neučinily, správce daně ani nezjišťoval, kdo byl k tomuto datu statutárním orgánem žalobkyně i prodávající společnosti. Dle žalobkyně přestal být totiž M. B. členem statutárního orgánu ke dni 5. 12. 2007. Není tudíž možné, aby po tomto datu relevantně jednal za společnost TERRITORY ESTATES, a.s. Pokud tedy konstatoval, že žádost nevyhotovil, je zřejmé, že ze strany této společnosti nebylo žádné relevantní jednání uskutečněno. Pokud chtěl žalovaný prokazovat daňové započtení, měl by doložit právně relevantní dohodu, na níž setrvale poukazuje.

Dále žalobkyně namítla nesprávné hodnocení důkazů a to především kupní smlouvy ze dne 11. 10. 2007. Z jejího obsahu dle jejího názoru nevyplývá nic jiného, než dohoda o tom, jak by byla hrazena daň. Nelze z ní v žádném případě dovodit jakýkoliv veřejnoprávní účinek k přesunu plátcovství daňové povinnosti. Rovněž tak listina ze dne 16. 8. 2007 vyhotovená Ing. A. M., označená jako posouzení platby DPH pro bankovní účel, je toliko odborně zpracovaným záměrem bez jakékoliv vazby na konkrétní postup ve věci placení daní. Taktéž posouzení Ing. R. H. je nepodstatné.

Hodnocení žalovaného v bodu III. napadeného rozhodnutí se dostává dle žalobkyně za hranice racionality, když je jí vytýkáno, že nežádala vrácení daňového

odpočtu dříve. Přitom je to naopak správce daně, komu vzniká povinnost vrátit nadměrný odpočet ve lhůtě 30 dnů. Žalobkyně dále upozornila, že žádný pracovník správce daně nemohl po 5. 12. 2007 nic relevantního z hlediska povinností společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., projednávat s M. B., který ztratil oprávnění za společnost jednat k danu 5. 12. 2007.

K bodu IV. napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že je zcela bezpředmětné, jak probíhalo v mezidobí zaúčtování příslušných částek, neboť účetnictví není hmotněprávním podkladem nároku. Je přitom pochopitelné, že když nový statutární orgán žalobkyně zjistil v účetnictví chybně uvedené položky, provedl jejich nápravu. Tedy pokud žalovaný tvrdí, že změna postoje žalobkyně nastala v souvislosti se změnou v osobě jednatele ke dni 8. 4. 2010 a provedenou rekonstrukcí účetnictví, tak je to naopak důkaz toho, že novému jednateři při plnění jeho zákonných povinností po provedení rekonstrukce účetnictví nezbylo, než se zákonným způsobem domáhat práva a plnění od správce daně.

Žalobkyně zpochybnila i závěry žalovaného obsažené v bodě V. napadeného rozhodnutí a uvedla, že konečný závěr, dle něhož žádost o započtení DPH byla podána s vědomím TERRITORY ESTATES, a.s., z nashromážděných podkladů vůbec nevyplývá a je tudíž nepřezkoumatelný.

Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora odmítla setrvalou snahu žalovaného propojovat její případ se skutečnostmi stojícími na straně společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., neboť není odpovědná za jednání třetích osob a za neplnění jejich povinností.

Žalobkyně poukázala i na nesprávné právní posouzení věci žalovaným, když tvrdí, že správce daně postupoval zákonně, v souladu s jednotlivými ustanoveními zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“). Dle žalobkyně zmíněný procesní předpis neobsahoval žádnou úpravu, na základě níž by bylo možno použít daňový přeplatek jednoho daňového subjektu ve prospěch úhrady daňového nedoplatku jiného daňového subjektu. Upozornila dále ve vazbě na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že státní moc lze uplatňovat jen způsobem, který stanoví zákon. K tomu konstatoval i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 28. 5. 2007, čj. 8 Afs 116/2005-72), že „eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 64 odst. 2 a 6 zákona o správě daní.“ Odkázal přitom i na názor Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 14. 10. 1932, dle něhož „k tomu, aby právního institutu kompensace, zavedeného v právu soukromém, mohlo být použito též v oboru práva veřejného, je zapotřebí zvláštního právního předpisu“. V předmětné věci tedy neexistoval žádný právní prostor, jenž by správci daně zákonně umožnil postupovat způsobem, jakým postupoval. Nový daňový řád již přitom tuto možnost zakotvuje. Z postupu správce daně i žalovaného žalobkyně dovodila snahu o zastření existence vysoké daňové pohledávky za TERRITORY ESTATES, a.s., které správce daně neřešil a řádně nevymáhal.

V písemném vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a svoje úvahy dále rozvedl.

V písemné reakci na toto vyjádření setrvala žalobkyně na svých závěrech se zdůrazněním, že se žalovaný nedostatečně s jejími námitkami vypořádal.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně zdůraznil, že i kdyby bylo možno připustit a přijmout úkon, který je obsahem zmíněné listiny, zcela chybí jakékoliv rozhodnutí, které by takovýto postup završilo. To je dle něho v rozporu se zásadami daňového řízení a ust. § 32 zákona o správě daní a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zástupce žalobkyně rovněž navrhl výslech svědka Ing. V. a to k otázce, zda podepsal listinu, na základě níž k převedení přeplatku došlo. Vzhledem k tomu, že na dotaz soudu zástupce žalobkyně upřesnil, že svědek byl již vyslechnut v daňovém řízení a že nenavrhuje, aby byl slyšen k něčemu jinému, než co již bylo obsahem svědecké výpovědi, nepovažoval soud za důvodné znovu výslech tohoto svědka provádět.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona s.ř.s. a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Za prvotní podklad pro posouzení dané věci považoval listinu ze dne 25. 1. 2008 nazvanou jako žádost o započtení odpočtu na DPH. Z jejího obsahu je zřejmá žádost žalobkyně o započtení částky 16 028 087 Kč – nadměrného odpočtu – oproti povinnosti u obchodní společnosti TERRITORY ESTATES, a.s. Žalobkyně důkazní sílu této listiny zásadně zpochybňovala a tvrdila, že nemůže být považována za její projev vůle, když zástupci zmiňovaných dvou společností nebyla podepsána. Tento názor podložila mimo jiné čestnými prohlášeními obou aktérů tohoto podání, tedy M. B. a Ing. L. V., kteří shodně prohlásili, že tuto listinu ani nevyhotovili ani nepodepsali. Žalobkyně rovněž poukazovala na jejich svědecké výpovědi, které s obsahem čestných prohlášení nejsou v rozporu.

K těmto námitkám po posouzení předmětné žádosti krajský soud uvádí, že o její pravosti, ať již z hlediska toho, zda byla podepsána oběma aktéry či z hlediska toho, zda její obsah koresponduje požadavkům ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní, nemá pochyb. Porovnáním podpisů na této listině s dalšími podpisy zástupců žalobkyně a společnosti TERRITORY ESTATES, a.s., jak v daňovém spise tak i na žalobkyní předložených čestných prohlášeních, eventuálně i ve Sbírce listin příslušného obchodního rejstříku nedošel k závěru, že by se mohlo jednat o podpisy rozdílné, tedy podpisy různých osob. Uzavřel proto, že za žalobkyni podepsal žádost o započtení DPH Ing. L. V. a za společnost TERRITORY ESTATES, a.s., M. B. Důvěryhodnost jejich tvrzení, ať již obsažených v samotných čestných prohlášeních či ve svědeckých výpovědích, byla totiž vyvrácena dalšími důkazními prostředky a to především důkazy opatřenými správcem daně u ČSOB, a.s., Policie ČR a v návaznosti na to důkazy, které vyplynuly z účetnictví žalobkyně.

Ta sama v žalobě uvedla, že provedla rekonstrukci účetnictví. Tento fakt pak odporuje jejímu tvrzení při nařízeném jednání, kdy konstatovala, že o pohledávce vůči správci daně bylo účtováno nepřetržitě. Jestliže tedy na základě zjištěné chyby provedla rekonstrukci celého účetnictví, nelze než konstatovat, že údaje v něm obsažené nemohou být objektivním důkazem o stavu jejich pohledávek. Z šetření správce daně totiž vyplynulo, jak ostatně konstatoval žalovaný na str. 6 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v rozvaze ke dni 31. 12. 2008, kterou správce daně získal v rámci součinnosti s ČSOB, a.s., nebyla zachycena žádná pohledávka za státem. Následně, po rekonstrukci účetnictví však již k datu 31. 12. 2009 byla částka 16 028 tis. Kč jako pohledávka evidována. Je tak zřejmé, že účetnictví žalobkyně nebylo od počátku vedeno tak, jak tvrdila, když sama v žalobě připustila, že po změně jednatele došlo k jeho úpravám a rekonstrukci.

Lze tak konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že volné hodnocení důkazů správcem daně proběhlo v souladu se zákonem o správě daní. Z jeho obsahu jednoznačně vyplývá na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že zpochybňovaná žádost ze dne 25. 1. 2008 byla podána žalobkyní. Žalovaný v souladu se zákonem hodnotil její obsah, obsah na tuto žádost navazující kupní smlouvy a úvěrové smlouvy uzavřené s ČSOB, a.s., dále listinu označenou jako Posouzení platby daní pro bankovní účel, úhradu DPH společností TERRITORY ESTATES, a.s., dále daňové přiznání této společnosti a rozvahy žalobkyně získané v rámci součinnosti s Policíí ČR. Postup žalovaného při hodnocení těchto důkazů lze hodnotit jako souladný se základními zásadami daňového řízení a krajský soud tak na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí v plném rozsahu odkazuje.

Dále krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, dle níž správce daně a žalovaný nezjišťovali, kdo vlastně měl být k předmětnému datu 25. 1. 2008 statutárním orgánem žalobkyně a prodávající společnosti. Z daňového řízení totiž nepochybně vyplývá, že správce daně jednal v důvěře v zápis v obchodním rejstříku. Pokud v něm byl k předmětnému datu jako předseda představenstva uveden Ing. M. B. a k následné změně v tomto údaji došlo až k datu 11. 9. 2008, nelze než hodnocení správce daně, od něhož se odvíjel další postup v daňovém řízení, považovat za zákonné.

Za nedůvodnou označil krajský soud rovněž námitku, dle níž tehdy platná právní úprava neumožňovala použití daňového přeplatku jednoho daňového subjektu ve prospěch úhrady nedoplatku jiného daňového subjektu. Žalobkyně přitom poukázala na nové znění daňového řádu zakotvené v jeho ust. 155 odst. 1, dle něhož je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně, u něhož má vratitelný přeplatek, o použití tohoto přeplatku na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně. K dané námitce je nutno především konstatovat, že při nakládání s vratitelným přeplatkem nepostupoval správce daně dle ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní. Správce daně postupoval v souladu s požadavkem žalobkyně uplatněným v žádosti ze dne 25. 1. 2008 na způsob vrácení uvedeného přeplatku.

Žalobkyni byla totiž dle ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní vyměřena k rozhodnému datu daň z přidané hodnoty ve formě nadměrného odpočtu. Byl tak zjištěn přeplatek a s ním správce daně disponoval dle požadavku vysloveného v žádosti, tedy zaslal jej na určené platební místo, jímž byl osobní daňový účet společnosti TERRITORY ESTATES, a.s. Tento postup korespondoval ust. § 105 zákona o DPH, dle něhož se za den vzniku přeplatku považuje den vyměření a vratitelný přeplatek se vrátí, pokud činí více než 100 Kč. Bylo totiž pouze v dispozici žalobkyně, aby určila, kam má být finanční částka ve formě přeplatku zaslána. Tento postup je rovněž v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudcích ze dne 29. 1. 2009, čj. 5 Afs 98/2008-120 a ze dne 10. 4. 2008, čj. 5 Afs 59/2007-72, na níž ostatně odkazuje i žalovaný. Lze z ní dovodit, že vrácení přeplatku daňovému dlužníkovi dle ust. § 64 zákona o správě daní neznamená, že přeplatek musí být vrácen pouze na adresu daňového dlužníka, popř. na jeho účet uvedený při registraci. V daném případě se již totiž nejedná o finanční prostředky, kterými by byl jakkoliv správce daně oprávněn disponovat, nýbrž se jedná výlučně o finanční prostředky daňového dlužníka, které spadají toliko do jeho dispoziční sféry. Postup správce daně považuje proto krajský soud na základě výše uvedeného za zákonný.

K námitce žalobkyně, již zpochybňuje postup správce daně, který dle jejího názoru měl vydat na základě žádosti rozhodnutí v souladu s ust. § 32 zákon o správě daní krajský soud uvádí, že i tuto námitku nelze považovat za důvodnou. Postup správce daně, který svůj úkon při vrácení přeplatku nestvrdil rozhodnutím, byl zcela v intencích ust. § 64 odst. 4 zákona o správě daní, dle něhož „vyhoví-li správce daně plně žádosti o vrácení přeplatku, nemusí sdělovat daňovému dlužníkovi výsledek řízení o jeho žádosti, pokud o to není v žádosti výslovně žádáno. Za den rozhodnutí o žádosti a současně za den jeho doručení daňovému dlužníkovi se považuje den, který následuje po dni doručení žádosti správci daně.“ V daném případě je nepochybné, že žalobkyně ve své žádosti nežádala, aby jí byl výsledek řízení sdělen. Správce daně tak nebyl povinen vydat o svém úkonu rozhodnutí. Zákon o správě daní v takovém případě i upravuje, jaký den je považován za den rozhodnutí. V postupu správce daně tak i v tomto případě neshledal krajský soud pochybení. Proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Krajský soud nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu